

dědku nezpůsobilá, když povoláný manžel nastoupil cvičení ve zbrani, pročež jí vzhledem k ustanovení § 4 zák. z 18. března 1921 č. 120 Sb. nárok na vyživovací příspěvek nepřisluší.

O stížnosti nss uvážil toto:

Žal. úřad opřel nař. rozhodnutí jedině o to, že st-lka není nezpůsobilá k výdělku. St-lka však již v odvolání namítala, že má dvě malá děcka, o která musí pečovat, že nemá nikoho, kdo by ji zastal, takže nemůže za výdělkem jít a že tudíž není s to, aby si nějaký výdělek zaopatřila. Žal. úřad k námitce té nezaujal žádného stanoviska, ze spisů také je zřejmo, že okolnosti ty nevyšetřil a nezjistil, zda tvrzení st-lky jest správné čili nic. Se zřetelem k tomu musil nss míti za to, že žal. úřad vykládá ustanovení § 4 cit. zák. tak, že nárok na vyživ. příspěvek přísluší osobám tam vyznačeným jen tehdy, jsou-li f y s i c k y k výdělku nezpůsobilé, t. j. že pouhá f y s i c k á možnost výdělku má za následek ztrátu nároku toho.

Názor ten neuznal nss správným. Jestliže cit. předpis § 4 činí nárok členů rodiny k voj. službě povoláného na vyživ. příspěvek závislým mimo jiné i na podmínce, že jsou k výdělku nezpůsobilí, jest zřejmo, že zákon chce zabrániti tomu, aby se vyživ. příspěvku nedostávalo takovým osobám, které mají možnost vlastním výdělkem si nutnou výživu opatřiti. Účelem vyživ. příspěvků jest, aby povoláním živitele k voj. službě nebyla ohrožována výživa členů jeho rodiny. Mezi povoláním k službě voj. a nebezpečím ohrožené výživy musí býti podle patrného úmyslu zák. příčinná souvislost, ale toto ohrožení musí býti skutečně dáno, čemuž tak není, má-li člen rodiny povoláného možnost, vlastní prací se uživiti. Ani znění ani patrná tendence zákona neodůvodňuje však výklad, že by pro posuzování způsobilosti k výdělku byla rozhodná jedině a toliko tělesná způsobilost k výdělečné činnosti, tak že by k jakýmkoli jiným okolnostem skutečnému opatření si výdělku bránícím nemělo býti přihlíženo. St-lka však se odvolávala právě na takovéto okolnosti — t. j. nutnou péči o malé dvě děti — dovozujíc, že jí není možno jíti za výdělkem. Ježto žal. úřad k těmto okolnostem zřetel neměl, jejich pravdivost nezjišťoval ani jinak k nim stanovisko nezaujal, zůstala námitka st-lčina o tyto okolnosti se opírající nevyřízena. Poněvadž pak tato neúplnost nař. rozhodnutí byla způsobena mylným výkladem zákona, musilo nař. rozhodnutí býti zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 6275.

Policejní právo trestní (Podk. Rus): * Za účinnosti vl. nař. ze 7. června 1923 č. 113 Sb. není Civilní správa Podk. Rusi příslušná, aby rozhodovala jako třetí instance o policejně trestních přestupcích, pokud jí nebyla takováto příslušnost zvláštním nějakým předpisem výslovně přikázána.

(Nález ze dne 2. února 1927 č. 2024),

Prejudikatura: Boh. 5515/26 a 6211/27 adm.

Věc: David G. v M. proti Civilní správě Podkarpatské Rusi stran přestupku § 10 vlád. nař. z 3. září 1920 č. 516 Sb.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím byl st-1 v postupu instancí uznán vinným přestupku § 10 vlád. nař. č. 516/20, jehož se dopustil tím, že od r. 1921 obchodoval se zbožím ve velkém, aniž k tomu měl povolení vyžadované cit. Šem, a odsouzen proto na základě § 11 tohoto vl. nař. k trestu peněžité pokuty 2.000 Kč.

Rozhoduje o stížnosti do rozhodnutí tohoto podané, musil nss především z úřední moci zkoumati, bylo-li rozhodnutí to vydáno úřadem kompetentním.

Nař. rozhodnutí vydala Civ. správa Podk. Rusi, rozhodujíc o odvolání st-lově z rozsudku županského úřadu v M., jímž potvrzen byl odsuzující rozsudek policejního komisařství v M., vydaný v záležitosti policejně-trestního přestupku. Rozhodovala tedy Civ. správa v této záležitosti jako úřad, vykonávají policejně-trestní soudcovskou pravomoc, ve 3. stolici.

Podle § 1 nař. býv. uh. min. vnitřní a býv. uh. min. sprav. č. 65.000 B. M. ex1909 (uh. polic. trest. řád) vykonává v záležitostech přestupkových odkázaných do pravomoci policejně-trestního soudu trestní soudcovskou pravomoc v 3. stolici ministr, do jehož pravomoci přikazuje rozhodování přestupkové věci v poslední instanci zákon nebo min. nař. vydané na základě zmocnění zákonem uděleného, resp. v oněch přestupkových věcech, které k rozhodování v 3. stolici nejsou přikázány výslovně ministru jinému, ministr vnitřní.

Na této kompetenci ministerstev nebylo nic změněno ani vl. nařízením ze 7. června 1923 č. 113 Sb., jímž se prozatím mění až do def. úpravy zákonem příslušnost adm. úřadů v Podk. Rusi, neboť § 5 cit. vl. nař. stanoví výslovně, že na působnosti ministerstev v případech, kdy tato podle správních předpisů v Podk. Rusi platných rozhodovala dosud v 2. nebo 3. stolici, nemění se tímto nařízením ničeho.

Z § 5 cit. nařízení, za jehož účinnosti nař. rozhodnutí bylo vydáno, jest tedy patrné, že kompetence ministerstev stanovená v § 1 uh. pol. tr. řádu nepřešla na Civ. správu Podk. Rusi. (Srovnej obdobně nál. Boh. 5514/26 adm. a nál. Boh. 6211/27 adm.).

Nebyla tedy v daném případě Civ. správa příslušná, aby rozhodovala jako 3. stolice meritorně v přestupkové záležitosti st-lově a rozhodla-li přece, osobila si tím kompetenci, která jí dle toho, co uvedeno, nepřislouší. Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 6276.

Cesty. — Samospráva obecní. — Administrativní řízení. — Řízení před nss-em: I. O zrušení veřejné cesty obecní (Morava) rozhoduje zásadně obecní zastupitelstvo; k účinnosti rozhodnutí ob. zastupitelstva je třeba souhlasu okr. úřadu politického; o nárocích na zachování cesty veřejné rozhoduje se však pořadem stolic samosprávných, po případě cestou soudní. — II. Jsou adjacenti stranami v řízení o zrušení veřej. cesty obecní?

(Nález ze dne 3. února 1927 č. 1771.).